

Antal ifølge min Stilling, at dette Spørgsmaal, om den paagældende har handlet forsættelig, om han har indset det ene og det andet, altjaa hvad hans Tanke egentlig har været, det dukker idelig frem og har stor Betydning og kan i Reglen kun oplyses ifølge hans egen Forklaring, henholdsvis hans Tilstaaelse — dette vil i det mindste gælde i særdeles mange Tilfælde. Der indeholdes dernæst en Bestemmelse i Lovforslagets § 27, som gaar ud paa, at Sager, der angaa Straf, ville efter den forurettedes Begæring være at behandle som offentlige Politisager. Meningen er utvivlsomt den, at der ikke refses Klager af det offentlige, undtagen den paagældende fornærmede begærer det, noget, vi jo saa godt kende i vor Straffelov, da det gælder i iffe saa saa Tilfælde. Jeg antager som sagt, at det ogsaa er Meningen af de Ord, jeg oplæste af Paragraffen, men jeg tror, at denne Mening kunde udtrykkes heldigere. Jeg skal dog iffe komme nærmere ind paa at kritisere Ordene, som de staa her. Tillige er der tilføjet, at det staaer den forurettede frit for, at forfølge Sagen som Privatsag; men har han begyndt Sagens Forfølgning som privat Politisag, saa er dermed hans Ret til at begære Sagen forfulgt af det offentlige bortfaldet. Der vil efter min Mening slet iffe være nogen Tvivl om, at enhver, som tror, at han har Anledning til at mene, at den paagældende, som har gjort Indgreb i hans Rettigheder, har gjort det forsættelig, vil begynde med at begære en offentlig Politisag anlagt. Han vil overlade det til den offentlige Politiret eller til den Dommer, som uden for København fungerer i Politisager, og som er den samme som ellers fungerer i alle andre Sager, at undersøge Sagen, uden at den, som er forurettet har nogen Ulejlighed, eller i det mindste iffe har nogen som helst Omkostning ved at saa Sagen opklaret. Dersom det viser sig, at den paagældende under den offentlige Sag iffe kan overbevises om, forsættelig at have gjort Indgreb i Patentretten, ja, saa har den paagældende, som mener at være fornærmet, endnu tilbage at anlægge privat Søgmaal, men viser det sig derimod under den offentlige Politisag, at Indgreb i Patentretten er gjort forsættelig, har den paagældende fornærmede meget let ved at anlægge en privat Sag til Erstatning, thi saa har han som Resultat af den offentlige Undersøgelse Bevis for, haade at et Indgreb er sket, og at det er sket forsættelig. Hvorvidt nu disse Bestemmelser ere ganske heldige, eller kunne forandres paa en mere formaalstjenlig Maade, og da navnlig, hvordan dette skulde ske, skal jeg iffe tillade mig her ved Sagens 1ste Behand-

ling at komme ind paa i Enkeltheder; men jeg har kun villet fremdrage Spørgsmaalet, for at gøre opmærksom paa, at man her har noget, som dog vistnok kunde trænge til, at man ser nøjere paa det i det Udvalg, som jeg, ligesom de ærede foregaaende Taler, formoder, vil blive nedsat angaaende denne Sag. Jeg ved overhovedet iffe, om der hos os er nogen stærkt Grund til at gribe stærkt ind i Ordningen af vort Patentvæsen, der som bekendt, nu er ganske administrativ. Jeg tilstaar, at jeg egentlig iffe har hørt store Klager over den nuværende Tilstand, og det er jo altid et Spørgsmaal, om man skal gribe ind med Love, i det mindste gribe dybt ind med ny Love, hvor der iffe synes at være nogen særdeles Trang dertil. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som nøjere vil kunne overvejes. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Sammerich: Hvad Betimeligheden af denne Lov angaar, maa jeg ganske vist slutte mig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgtres (Scharling) og iffe til den ærede sidste Taler. Jeg tror, at den første af de Herrer havde Ret i, at der trænges til en Forandring i vore Patentforhold; han udviklede i øvrigt ogsaa hvorfor, og jeg vil da blot i saa Henseende slutte mig til ham. Saa vidt jeg skønner har et Patent 2 Formaal, det ene er at være en Belønning, det andet at være en Opmuntring. Derfor kan jeg ingenlunde være enig med den første ærede Taler i, at Patenter, om jeg forstod ham ret, i det hele være forkastelige, fordi det var et Monopol, og man skal jo se at komme bort fra Monopoler. Det kan være ganske rigtig, men derfor er der dog mange Monopoler baade af den ene og den anden Art som ere berettigede; der er ingen Regel uden Undtagelse, og jeg tror ganske sikkert, at naar det som her er den eneste naturlige Vej til at give Løn for Arbejde, er et saadant Monopol fuldt berettiget. Det er jo nemlig saa, at Opfindelser gøres ofte og vel oftest af Smaafolk, af en Maskinarbejder, en Haandværker, en Smed, som ofte mangler Gønde til selv yderligere at forme den, end sige til at eksploitere den, til at føre den videre. Naar han da iffe fra første Færd har Sikkerhed for, at hvis der er noget godt i hans Opfindelse, faar han ogsaa Lønnen derfor, i Stedet for at se, at andre tage Lønnen fra ham, saa vil det iffe blot være ubilligt — thi en Arbejder er sin Løn værd — men det vil ogsaa absolut være til Glæde for Samfundet, fordi det ene Formaal ved Patenterne er Opmuntringen til